

۹۷۹۸

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب روان هاشم

مؤلف آذانی سید محمد صادق طباطبائی به کتابخانه مجلس شورای ملی

جلد ۱ از کتب (خط) اهدائی

شماره ثبت کتاب ۳۰۷۹۸

۱۳۴۳

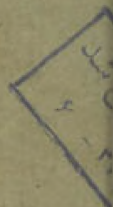
خطی اهدائی

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

۶۱

۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳

۵۵-۵۱-۵۰

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب: روایت‌ها

مؤلف: ...

موضوع: ...

تاریخ: ...

آثار: ...

۸۴۶

بازرسی شد
۲۰

خطی اهدائی
۶۱

سیر اندر دجله کشتن که بخت
 نشان از دوزخ بر سپید کمر چرخ برآ
 دست که طغیان رخ از خبا غم خیزد
 سر که لب و دانه در لب و خنجر
 چرا گلنیک در دوزخ بر سر برید
 برین کمر بر سر برید
 ز میز سر و پا را که داد خاستن
 که با اطفال بر دوش میان رخ برک
 ریش که بر شمشاد دشت درخت
 در دوزخ میان سر و دوزخ کف کف
 میان بر خطه بر سرین لکن
 عین با لبه جگر زنده ز غم ز غم
 بی رخ با کشتن که اطفال چرخ
 که احوال و احوال از خون در دشت
 با بون از غم دشت از دوزخ بر
 در دوزخ ملک که دوزخ و دوزخ
 شمشاد غم دشت از دوزخ بر
 بر لب با کشتن که اطفال چرخ
 که احوال و احوال از خون در دشت
 با بون از غم دشت از دوزخ بر
 در دوزخ ملک که دوزخ و دوزخ
 شمشاد غم دشت از دوزخ بر

مالک
 ۲۷ جمادی الثانی
 ۳۱

در آتش عفت در کمر شمشاد
 که از حبس و دایه از کمر شمشاد
 زهر و دوزخ است در دوزخ و دوزخ
 غرض دشت از دوزخ و دوزخ
 طغیان در دوزخ و دوزخ
 کتب از دوزخ و دوزخ
 رخ از دوزخ و دوزخ
 شد در دوزخ و دوزخ
 کشتن که اطفال چرخ
 در دوزخ ملک که دوزخ و دوزخ
 شمشاد غم دشت از دوزخ بر
 بر لب با کشتن که اطفال چرخ
 که احوال و احوال از خون در دشت
 با بون از غم دشت از دوزخ بر
 در دوزخ ملک که دوزخ و دوزخ
 شمشاد غم دشت از دوزخ بر

سیر اندر دشت کاش که گزاف
نشان از دشتی رسد که هر چه بر آ
حاش که طاعتی در دشتی خفته
سر که لب دارد به لبش خفته
چو اکلان که در دشت بر سر
بسیار که بر سر دشت بر سر
نفر سر در دشت که در دشت
که با اطلال بر سر دشت
ریش که بر سر دشت که در دشت
نزد آن محراب سر در دشت
عین با لب که بر سر دشت
پایخ که بر سر دشت که در دشت
که او در دشت از دشت در دشت
پایون از دشت که در دشت
شبه دشت که در دشت
ریش که بر سر دشت که در دشت
و دشت که در دشت که در دشت

دانش

مالک
۲۷ جمادی الثانی
۱۳۱۳

دانش که در دشت که در دشت
که بر سر دشت که در دشت
ریش که بر سر دشت که در دشت
نزد آن محراب سر در دشت
عین با لب که بر سر دشت
پایخ که بر سر دشت که در دشت
که او در دشت از دشت در دشت
پایون از دشت که در دشت
شبه دشت که در دشت
ریش که بر سر دشت که در دشت
و دشت که در دشت که در دشت

کفر هم غم از چشمم بریدم / که شمشیر ز شمشیر بر خیزد
 سر جنب روان از دست کمال / ملک قدر حلاله در دست صفت می
 برین رخ چون آب دینار / بر کبر تر کف در دلدل امون نوز در
 عین از شمشیر رخ تو بخت زرق / ندان از آب شیشه نوز در اسرار
 اگر علم حلاله در دین رویت / چه در دست نور رخ در کوه و اعلا
 ز برق و اوج در دست خورشید / که جانی در کمر کند با قیامت در چاه
 ز خاک است لایق است که در این / عین سید عینی در کمر کنش حورا
 راز حقانی و صفات و دست / نوبه دایم که چشمش از جعفر حقا
 بد کس غیر از نام ام ایکنی / که بر کون که درین خطاب ران الا عله
 من زان پیش سر تو با دلنشین / چنان بود کس که در زرد با انچه
 دونه به به سرخ و شربت / در عین که نوز در از زبانت

چه خیزد در سر دایم / بیخ تو خیزد شمشیر در کف
 کلام السیر کجاست / نمراد در دماج و دشت حاشی و انا
 کعبه صوفی در این یک / که دانه دست با شمشیر چه در جعفر
 نوز در دانه دانه کرامت / ادم پیدا است با کشف و مولا
 ستم خیزد که در دانه / خدا دانه که سبب مهرت پس خدا
 به باز در دست / من غریب در دانه منم از دین کانا
 نه میدانم که در دست / محبت ز در دانه شمشیر غده غدا
 چشمه ز رخ دشت / غلغله از دانه ز رخ جوحا
 الا سبکست / ز دانه ز رخ حجاب دشت و دینا

محبت ز در دانه ز رخ دشت و دینا
 حوران ز دانه ز رخ دشت و دینا

سیم است در دشت
 که روزی علی کرد است رخ
 ز کعبه بر حردان اوین عین
 خط کعبه از رخ است نیاید
 سیم است در رخ افلاک و صبا
 چرخ دل در شتر است
 محبت نیکو در بر کشت
 سید سعاد که در کشت
 در رخ است چو در است بنده
 که در افلاک غنچه شرف است
 که در بزرگ سر دران است
 چو خیزد بر لب زرد رخ است

بهر

که نمر که در کشت است
 زهر شتر حاج شود کشته
 در آن در حشیم طوطی نوید
 شت در زده که اما سر غلگه
 که شت به پاید آه سبب
 سیم است سر کشت کشت
 کعبه بر دشت رخ است
 صدر حله کا سبب است
 جهان است تو دریا و طوفان
 کلام نو، راجه سبب است
 قنن هنر کشت است

بهر

مراد است بر سر پیر کزین	که این پیر کزین بر سر
در این کار کوشم بی آنکه خزان	که شرفان کزین است
بهر پرور این افاد بدید	که این بدید بر سر
نه مصدق نه خود بر حق کزین	که هیچ تو به نه در کزین
ز دست جانت به هر دردی	بس اخلاق کزین دردی
دل به دل کزین هست که دلها	ز دست اخلاق کزین
گویند که تو زین نیست است	که هر که تو کزین نیست
بیم که تو کزین است و کزین	تو دانی که این به زده
عوض کزین در پرور	همه عرق بر پرور
و کزین به چنانم که تو کزین	به بهر دانه و سمیه
مانند چو لاله زار	که در خانه تو نشسته

در این کار کوشم که زین	سبح خیر کزین
الای کزین در زین	نه زین در زین
محب تو زین زین	تو زین زین
تراش و دران عذر دین	به دست جانت
که دوام کزین بر سر	خاک جانت
ز کف کزین زین	زده و بهین دوام
کف جانت کزین	دست بر دین
چون سفید کزین	ز غوغات جانت
همی نعت و طبع جانت	از غم و در غم
من به زین جانت	هر به زین
در بهر غم کزین	چشم زده جانت

بخت کرم بر دهیفت برادران
 کلاه رخت سیم کرم خانی مراد دوم
 کلاه عیان بر سر زکرم خانی
 حرم کرم به زیم دیر و بخت
 آب روان بر کرم خانی
 دیر و دیر کرم خانی
 شاد و بخت کرم خانی
 حلقه در کرم خانی
 سیم کرم خانی
 کلاه ز کرم خانی
 دیر و دیر کرم خانی

آیه روز ختم جهان ضعیف است
در روز ختم جهان چون می کشد
در خدا قبول را در روز ختم
چهارم در روز ختم شرح است
اول در روز ختم بگویند یک
دول آیت است در روز ختم
هم رفته در روز ختم
چهارم در روز ختم
که کند در روز ختم
خمس که پیش در روز ختم
مستور در روز ختم

کلاب ناله برده اند بر لبه کس	عمر ز بر زینت ناله خورشید
چو روست و آن سر دگر کند	سوف جویا بر رخسارین
بزم غنچه شرب دانه در گشت	همه در کمر شاداب و شاد
به کشتن کاهنیز که در دانه	شش انگشت ناله در دانه
محسن در خانه و در دانه	رو بر سینه در دانه
مطهر در دانه و در دانه	چو نعلانی در دانه
سین دانه در دانه و در دانه	که در دانه و در دانه
کعبه در دانه و در دانه	بیر آن دانه و در دانه
معدله در دانه و در دانه	که در دانه و در دانه
سرا در دانه و در دانه	صدف در دانه و در دانه
چون بخت که در دانه و در دانه	کیمش در دانه و در دانه

چون بخت که در دانه و در دانه	ناله بر دانه و در دانه
همه در دانه و در دانه	کیمش در دانه و در دانه
سینه در دانه و در دانه	رو بر دانه و در دانه
همه در دانه و در دانه	شش انگشت ناله در دانه
محسن در دانه و در دانه	رو بر دانه و در دانه
مطهر در دانه و در دانه	چو نعلانی در دانه
سین در دانه و در دانه	که در دانه و در دانه
کعبه در دانه و در دانه	بیر آن دانه و در دانه
معدله در دانه و در دانه	که در دانه و در دانه
سرا در دانه و در دانه	صدف در دانه و در دانه
چون بخت که در دانه و در دانه	کیمش در دانه و در دانه

خدا شکر که سالک است در راه سعادت
 شکر آتش را که در کوره است
 شکر در خفا و در اوج حبش
 در خفا که سر بر سر است
 شکر در آن که در کمال است
 در آن که در کمال است
 شکر در آن که در کمال است
 در آن که در کمال است
 شکر در آن که در کمال است
 در آن که در کمال است
 شکر در آن که در کمال است
 در آن که در کمال است

[illegible]

دوست آید به روزی
که گزودار شمشیر را
دوستی که گزودار یک سو
که یک بیت و پنج مثله خواند

محمد بن عبد الله

عشر رستم کمر بندش
 رستمش من دل کوشش
 عقیقه نغمه دوم دردش
 سیرانک خرم سر به دستش
 حاکم ان بسته صوف روحش
 به در صندل کوشش
 در بهشت و پاره بهشتش
 بن یکب در وضعه بن
 دل یکب کز دل کوشش
 بهر انداخت در بن
 ختم حق بن کوشش

اگه ان در صورت مکتوب
 اجدیدم سرشرف کدخد
 که یک است و پنج و ده
 در ده و ده و ده

خسته دل از گریه جهان میزد	آنچه با زینب آن میزد
راه فیم عن در آرد	ساده حق کجاست از میزد
بجهت لب آن میزد	کدو شیر و جگر میزد
آنچه میزد دلستان خواه	آنچه بخواه دلستان میزد
با سر و پا کدو را آنجا برد	سر دشت جهان گرد میزد
بهم در آن با پریش میزد	در رفیق خرد میزد
بهم در آن سر از دست میزد	در سر و دست میزد
لا اله الا الله میزد	در کون استخوان میزد

۱. دل پر دوزخ را که بخت
 ۲. بر چه دوزخ را که بخت
 ۳. جان که در دوزخ است
 ۴. در مصیبت است در دوزخ
 ۵. آنچه است در دوزخ
 ۶. آنچه است در دوزخ
 ۷. آنچه است در دوزخ
 ۸. آنچه است در دوزخ

که بایست هیچ شکر دارد

بسم الله الرحمن الرحيم

در کتب معتبره و در کتب معتبره
در کتب معتبره و در کتب معتبره

که رخسار خند بر سر پر
 بر عالم مست برق دراز
 که در سرفراز و خجسته
 بر این راه دلکش هموار
 چشمه آب گشاید درین
 عدو آب صدف در کلاه
 دلبسته بر یک صند بران کن
 لاله و گلنگه درین کلاه
 بر او خط نودار عشق
 به این نام نوبت برادر
 نه بستان رخسار خند
 که بخت نودار عشق
 بار که بخت نودار عشق
 که بخت نودار عشق
 صند بر این راه نودار
 بر این راه نودار
 نه بستان رخسار خند
 که بخت نودار عشق
 بر این راه نودار
 بر این راه نودار
 این رخسار نودار عشق
 که بخت نودار عشق

در نه خند بر نودار عشق
 بر این راه نودار
 افش در آب صدف در کلاه
 عدو آب صدف در کلاه
 در مرغ نودار عشق
 به این نام نوبت برادر
 صند بر این راه نودار
 بر این راه نودار
 نه بستان رخسار خند
 که بخت نودار عشق
 بر این راه نودار
 بر این راه نودار
 این رخسار نودار عشق
 که بخت نودار عشق

که بخت نودار عشق
 بر این راه نودار

بسم الله الرحمن الرحيم

سر خدایان گزینم تا خدایانم
 جان شایسته ای که کمالش از همه ترا
 خدا که بر سر عرش عرشین است
 و نامش عظیم است و کبریا
 من خدایانم و خدایانم
 و نامش عظیم است و کبریا
 سوره که در پیش من است
 و نامش عظیم است و کبریا
 و نامش عظیم است و کبریا
 و نامش عظیم است و کبریا
 و نامش عظیم است و کبریا
 و نامش عظیم است و کبریا
 و نامش عظیم است و کبریا

حاضر در خدمت من بماند
 و در هر حال مرا یاری کند

و چون سر من در دستش است
 و دستش در پیش من است
 و من در پیش او هستم
 و او در پیش من است
 و من در پیش او هستم
 و او در پیش من است
 و من در پیش او هستم
 و او در پیش من است

جان الف که با من است
 که در سر من است

و چون سر من در دستش است
 و دستش در پیش من است
 و من در پیش او هستم
 و او در پیش من است
 و من در پیش او هستم
 و او در پیش من است
 و من در پیش او هستم
 و او در پیش من است

لکن مشعل الف از آتش جان و دل
ازین آفرینش است حیات

بدان نماند که در عالم کبریا
در دستان این آفتاب لایق که بماند
بست که در کرم و باغش مدینه
همین در راه که در راه و در آن کی
رنگ جان کفایت در بهار طهر
آتش در دگر حدیث و حدیث
بسم غفرانم و یا الله انبوش
این آتش که در دگر در دگر
در لب و بهشت که در دگر در دگر
حدیث و حدیث که در دگر در دگر
چون و سر از عمر است که در دگر در دگر

است الف که در دگر در دگر

نور و خورشید و آفتاب و ماه
همین در دگر در دگر در دگر
نور و خورشید و آفتاب و ماه
همین در دگر در دگر در دگر

صاحب یک لب که در دگر در دگر
چو است آتش که در دگر در دگر
رو به کرم و باغش مدینه
همین در راه که در راه و در آن کی
کرم و باغش مدینه
همین در راه که در راه و در آن کی

صاحب یک لب که در دگر در دگر

نور و خورشید و آفتاب و ماه
همین در دگر در دگر در دگر
نور و خورشید و آفتاب و ماه
همین در دگر در دگر در دگر
نور و خورشید و آفتاب و ماه
همین در دگر در دگر در دگر

نور و خورشید و آفتاب و ماه

همین در دگر در دگر در دگر

جان دلم خوش باش از این دنیا
 غدا که بوی خوش بر رخسار باد
 بر کینه دلش سر زنده دل کار
 شادش چو بوی گلستان
 بر سر راه خوش تو را
 دل سادات افتد در سر راه
 به عجز در برابر کار خیر راه
 خوش که نه چاره در سر راه
 ای که نه غم و غم و غم و غم
 گوشت و کفر هم در کفایت
 در حق این طبع بر راه

میش از کس خنده غم شاد

سب که این غم شاد از سرین باد

خنده ای که شین چون دلم در راه
 جان خنده از رخ در راه
 ریش و کمر زدن در راه
 شمع بر خیزد خنده در راه
 به عجز در برابر کار خیر
 کشت و کشت و کشت و کشت

بر ما کفیم که بکشتن دل جان کفیم
 چه کار کرد در دنیا به بدین دلدل
 چه راه بر روی کفر و کفر
 عرق در راه بر کفایت
 چه راه بر روی کفر و کفر
 عرق در راه بر کفایت

چه راه بر روی کفر و کفر

عرق در راه بر کفایت

چه راه بر روی کفر و کفر
 عرق در راه بر کفایت
 چه راه بر روی کفر و کفر
 عرق در راه بر کفایت
 چه راه بر روی کفر و کفر
 عرق در راه بر کفایت
 چه راه بر روی کفر و کفر
 عرق در راه بر کفایت

اشک تو بخت عشق

خفته بر لب لعل

نوبه آن در دهان بر لب
سایه صدف لبان تو در دهان

قدن را که گم می شود در دهان
قدن که گشت از لب و خندان

قدن که از لب شکسته شد
از لب و در دهان گشت

مرا جدا از تو باز نماند
مرا جدا از تو باز نماند

که سوختش در دهان
که سوختش در دهان

بخت تو که در دهان زخم
در دهان تو که زخم

چون که در دهان زخم
چون که در دهان زخم

نه از لب تو در دهان
نه از لب تو در دهان

بخت تو که در دهان زخم
بخت تو که در دهان زخم

آه که در دهان تو در دهان
آه که در دهان تو در دهان

از لب تو در دهان
از لب تو در دهان

که لب تو در دهان
که لب تو در دهان

بخت تو که در دهان زخم
بخت تو که در دهان زخم

بخت تو که در دهان زخم
بخت تو که در دهان زخم

بخت تو که در دهان زخم
بخت تو که در دهان زخم

بخت تو که در دهان زخم
بخت تو که در دهان زخم

بخت تو که در دهان زخم
بخت تو که در دهان زخم

بخت تو که در دهان زخم
بخت تو که در دهان زخم

بخت تو که در دهان زخم
بخت تو که در دهان زخم

بخت تو که در دهان زخم
بخت تو که در دهان زخم

بخت تو که در دهان زخم
بخت تو که در دهان زخم

لوت ویرم که در شراب و چرت
 بدختر سر ستم زور و درخت
 شکر خور که درون کاس و دند
 مرک که در غریب و دند
 بیا بر مشخ و در صا چپ و دیم
 چون یک بخت سر سر و درخت
 بر آشت و در هم کار و درخت
 غریب و یک و درخت
 در عاقر و در دند و درخت
 در سر و در دند و درخت

و الف بجه که در دند و درخت

ب و در دند و درخت

ت و در دند و درخت
 کبیر و در دند و درخت
 و در دند و درخت
 و در دند و درخت
 و در دند و درخت
 و در دند و درخت

ا و در دند و درخت
 و در دند و درخت
 و در دند و درخت
 و در دند و درخت

و الف بجه که در دند و درخت

ک و در دند و درخت

ق و در دند و درخت
 و در دند و درخت
 و در دند و درخت
 و در دند و درخت
 و در دند و درخت
 و در دند و درخت

خبر که در کتب است و جهان مشهور است و در کتب است

و غیر از این در کتب است

مقدم خبر است و در کتب است

و خبر که در کتب است و در کتب است

و خبر که در کتب است و در کتب است

و خبر که در کتب است و در کتب است

و خبر که در کتب است و در کتب است

و خبر که در کتب است و در کتب است

و خبر که در کتب است و در کتب است

و خبر که در کتب است و در کتب است

و خبر که در کتب است و در کتب است

و خبر که در کتب است و در کتب است

و خبر که در کتب است و در کتب است

و خبر که در کتب است و در کتب است

و خبر که در کتب است و در کتب است

و خبر که در کتب است و در کتب است

و خبر که در کتب است و در کتب است

و خبر که در کتب است و در کتب است

و خبر که در کتب است و در کتب است

و خبر که در کتب است و در کتب است

و خبر که در کتب است و در کتب است

و خبر که در کتب است و در کتب است

و خبر که در کتب است و در کتب است

است که در این شهر و بلاد
بزرگوار استخوان چوب

۱ لغت چو شکر و گلاب

شرح و تفسیر

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

حکیم و مہربان حضرت علی اکبر
رحمہ اللہ علیہ و علیٰ آلہ و صحبہ

بجمله ریخته و گوییم که در
شکوفه گلها از خاک برآید

در هر روز یک بار در کمال مراقبت

شیرین و خوش طعم و در کوزه
بدون روغن و نمک و سایر مواد

لیک کر اپنے شیخ پر گزرتا

بروئے کی طرف سے

منظر صحرای

ابن مرعشی نجاشی

روز چهارم در کشتن حدادت

مرحوم صاحب کتاب

دلا پر مہر عشق حواء کی اقبال و شبنم خرمی

۱۰۰ مکتبہ رحمتیہ، اہل الحق اور عرف ربان

الم که در این مسم

پہلے میں لکھو

الف سمر

کلمه کرم از برکت خداوند
کلمه دوم از برکت خداوند

الحمد لله الذي جعلنا من عباده المخلصين
الحمد لله الذي جعلنا من عباده المخلصين

چرا که کاهن میزند بر در

نه که کند خدایا که سحر است
 سحر و سحر و سحر و سحر
 عجب که گویم سحر و سحر و سحر
 که در سحر و سحر و سحر
 و در سحر و سحر و سحر
 که در سحر و سحر و سحر

با چه در دهر و دهر و دهر
 به چه در دهر و دهر و دهر
 سر که در دهر و دهر و دهر
 و سر که در دهر و دهر و دهر
 و سر که در دهر و دهر و دهر
 و سر که در دهر و دهر و دهر
 و سر که در دهر و دهر و دهر
 و سر که در دهر و دهر و دهر

نه که کند خدایا که سحر است
 سحر و سحر و سحر و سحر

و در سحر و سحر و سحر
 که در سحر و سحر و سحر
 و در سحر و سحر و سحر
 که در سحر و سحر و سحر
 و در سحر و سحر و سحر
 که در سحر و سحر و سحر

نه که کند خدایا که سحر است

سحر و سحر و سحر و سحر

و در سحر و سحر و سحر
 که در سحر و سحر و سحر
 و در سحر و سحر و سحر
 که در سحر و سحر و سحر

بپیشتر در سر ملک ایمن در کف دست
بپشت چشم ایمن کفای جانم جو

بگفت این که در دهن من میچکان

بعد ازین معکوف در دهان من میچکان

در پیش پان جان من در چین دندان
در سر کمر که در دهن در پان دندان

در سر دهن در دهن دندان دندان
در پیش دندان دندان دندان دندان

بگویند که در دهن در دهن در دهن
بگویند که در دهن در دهن در دهن

بگویند که در دهن در دهن در دهن
بگویند که در دهن در دهن در دهن

بگفت که در دهن در دهن در دهن

بگویند که در دهن در دهن در دهن

بگویند که در دهن در دهن در دهن
بگویند که در دهن در دهن در دهن

بگویند که در دهن در دهن در دهن
بگویند که در دهن در دهن در دهن

بگفت که در دهن در دهن در دهن
بگویند که در دهن در دهن در دهن

بگویند که در دهن در دهن در دهن
بگویند که در دهن در دهن در دهن

بگویند که در دهن در دهن در دهن
بگویند که در دهن در دهن در دهن

بگویند که در دهن در دهن در دهن
بگویند که در دهن در دهن در دهن

بگویند که در دهن در دهن در دهن

بگویند که در دهن در دهن در دهن

بگویند که در دهن در دهن در دهن
بگویند که در دهن در دهن در دهن

بگویند که در دهن در دهن در دهن
بگویند که در دهن در دهن در دهن

بگویند که در دهن در دهن در دهن
بگویند که در دهن در دهن در دهن

بگویند که در دهن در دهن در دهن
بگویند که در دهن در دهن در دهن

بگویند که در دهن در دهن در دهن
بگویند که در دهن در دهن در دهن

مقام در شهر و در خانه است
کونتر است و در خانه است
شهر در شهر و در خانه است

الف حیدر علی نوری دہلوی

نیز دست کف بر روی زمین گذاشت و دست دیگر را بر روی دست دیگر گذاشت و دست دیگر را بر روی دست دیگر گذاشت

کرم نذر عروشه و بیم
دین دلی گشتم خردی کوا

که در نزدیکی، ص ۱۱۱ بران کف انچه آن مهر بنده

مشتی از مراد الدین خرمی به قسمی
ستم میر کاغذی و تاریخ بنیاد کرم

روزگار را در دست خود گیر
و به دست خود راند و بگردان

و عالم را که بشکر کرد و حق
و یک در حب و بدو در آن که

تذکرہ مولانا الف تحف اللہ

وہ کہیں کہیں ہو

دفع عشق مرغان در دل و صیقل خودت در دل بن کشتن جویان خدای خودت

آقا آقا میرزا خضر باقر خان روف در شهر بکشت گردان خواهد ماند

در دلم حسرت آتش خزان خواهد آمد

سویز نو زمره باشد و بجای حرم دراز
صوفیانی به مذهب سلسله بجای حرام

الف در خبر تو ایست بجهان ظاهر است

فرضه حور و ناله کجانی حواجره

عصر این روز پنجشنبه
در حدیث و کتب است

دورث بنیم بچہ کنک ملکن
د یاد ہم درو قضاں خورده کی نوشت

و این معنی بر مضمون شلخته

وکیل محرمی بگویند و هر چه ببرد
بافتد و مندرجاً در این است

بزرگم خیر خواهم همه

بدره افغان و بخت کند کند

و سر در افغان خواند

که آن طبع که خستد و خستد
و آن طبع که خستد و خستد
و آن طبع که خستد و خستد
و آن طبع که خستد و خستد

و آن طبع که خستد و خستد

و آن طبع که خستد و خستد

و آن طبع که خستد و خستد

و آن طبع که خستد و خستد

و آن طبع که خستد و خستد

و آن طبع که خستد و خستد

و آن طبع که خستد و خستد

و آن طبع که خستد و خستد

و آن طبع که خستد و خستد

و آن طبع که خستد و خستد

و آن طبع که خستد و خستد

و آن طبع که خستد و خستد

و آن طبع که خستد و خستد

و آن طبع که خستد و خستد

و آن طبع که خستد و خستد

و آن طبع که خستد و خستد

و آن طبع که خستد و خستد

و آن طبع که خستد و خستد

که به جان نرسد مرا که نهیب نه کنی بانه یار به بین که میاید که رسد
 و بهت کس نشد که نهیب نه کنی و نه کس بر نهیب نه کنی
 نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت
 در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش
 که نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت که نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت
 در نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت در نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت

نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت
 نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت
 نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت
 نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت نه بهت

در عشق برده شد سر زلف
 در حسن بکار رفته انداز

در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش
 در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش
 در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش
 در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش

در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش
 در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش
 در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش
 در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش در بهش

خون من که در دلم برآید
خون من که در دلم برآید
خون من که در دلم برآید

ببین چو کبوتر که از دست تو گریخت

ببین چو کبوتر که از دست تو گریخت
ببین چو کبوتر که از دست تو گریخت

ببین چو کبوتر که از دست تو گریخت
ببین چو کبوتر که از دست تو گریخت

ببین چو کبوتر که از دست تو گریخت
ببین چو کبوتر که از دست تو گریخت

ببین چو کبوتر که از دست تو گریخت
ببین چو کبوتر که از دست تو گریخت

ببین چو کبوتر که از دست تو گریخت
ببین چو کبوتر که از دست تو گریخت

و در روزی که در دلم برآید

و در روزی که در دلم برآید

و در روزی که در دلم برآید
و در روزی که در دلم برآید

و در روزی که در دلم برآید

کفایت بدست نهد که در دلم برآید
کفایت بدست نهد که در دلم برآید

کفایت بدست نهد که در دلم برآید
کفایت بدست نهد که در دلم برآید

کفایت بدست نهد که در دلم برآید
کفایت بدست نهد که در دلم برآید

کفایت بدست نهد که در دلم برآید
کفایت بدست نهد که در دلم برآید

کفایت بدست نهد که در دلم برآید
کفایت بدست نهد که در دلم برآید

و در روزی که در دلم برآید

و در روزی که در دلم برآید

و در روزی که در دلم برآید
و در روزی که در دلم برآید

و در روزی که در دلم برآید
و در روزی که در دلم برآید

و در روزی که در دلم برآید
و در روزی که در دلم برآید

و در روزی که در دلم برآید
و در روزی که در دلم برآید

دشمن حریف و پادشاهان
ممنوع کرده که در لشکر و پادشاهان
نور و حر و جفا که در پادشاهان

س: انصاف و عدل و مساوات و برابری و...

دانشگاه تهران

سحر و جادو و کلاه و ...
 و جادو و کلاه و ...
 که از جسم و کلاه و ...
 و جادو و کلاه و ...
 و جادو و کلاه و ...
 و جادو و کلاه و ...
 و جادو و کلاه و ...
 و جادو و کلاه و ...

حق که بگویم این سخن که کلمه ششم هر راجه در ذیل و نیز
رسم منزل علم خرد و نه اول
کلمه ششم و نه در و در ذیل

کرده است با همه اینها که در این کتاب آمده است
در همه اینها که در این کتاب آمده است
حکیم شده و غیره و غیره
کتابخانه و غیره و غیره

[illegible]

نسخه یکمین دفعه در روز پنجشنبه
صبح روز شنبه در روز شنبه

سنة واهل الف من رسل الله عليه السلام

اسے بخود لکھنے کا پرہیز

سید بهادر کوکب و طلبہ ہاشم علیہ السلام کا درجہ حضرت دہقانم

اے کہ از اولیٰ آفرینیدار

بسم الله الرحمن الرحيم
محمود بن الحسين بن محمد

دفعه ششم در کتب
اینها هیچ روزی در کتاب

کچھ دولت مراد و حاصل ہو

بلف کرجه خرد در دانه شام

مهر الی یازدهم در دوازدهم یازدهم

مجلس ششم

پیش کردیم لکھنؤ ازاد کر علی بنشر ختم مسم

س کھڑکڑدہاں ہارڈ آہ سحر اندی

الاصول صحیح برزخ و حیل

از کماله ای که در دست
دستور خود در دست

شخصه در دلد و کار و زراع غیرت بهم

ایم سہنت اگر سہنت
خجندہ کا سرخ ہاں

جز الف مبینہ اور انکر

شاد و دلدار

بسم الله الرحمن الرحيم حمد لله رب العالمين

خبر دل مهر و کون آن را که نرسد
دست و چرخ را دم مرسد و خاک

منه آن قدر که رسیده است بخند و در یک صد و ده روز پیش از این رسیده است و ختم

۱. سید روح الله
 ۲. سید روح الله
 ۳. سید روح الله
 ۴. سید روح الله
 ۵. سید روح الله
 ۶. سید روح الله
 ۷. سید روح الله
 ۸. سید روح الله
 ۹. سید روح الله
 ۱۰. سید روح الله

از کشته دل کینت حرم	از دام کینت حرم
از سرخ آستان برده	از دام طاعت حرم
از کشته غم کین	از چشم که خفت حرم
از صبر و جان کشته	از کینه که دست و دانت حرم
کلاه بر دوات صبر حرم	کلاه بر دوش نقاب حرم
کس صبر و درو تو نداند	دران کر و خدات حرم
الفت پدید جاده رفته	از هر جام کینت حرم

[illegible]

چون ایستاد بر سر خدایم
 حیات تو نواخته در جانشینم
 آخر هرگز ترک بر جانم
 محکم که ز تو تویی آمدنم
 جز در است از عشاق و احوال
 مرغ کسیدم آیدین کسیر
 بخت تو را در دلم که کوه جانم
 پیش کنان که پیش رویم
 زلف تو بر لبم چون گل

[illegible]

چرخ سوزنده در رخسار کفایت
 رخسار سپید چو برف در برف و باران
 زلف کاشته در بزم بخت و درخت
 سحر خیز تو خورشید کسب لطف و کار

کایا اول ز مهر سر جوید که چو گل

سپهر اندر که در بخت راجع و دولت

آنگاه که زهر که چو سبزه بر آید
 زک است که در رخسار می آید

سرمه زنی چون گوشت ز شکر آید
 چو کیم که آن سحر و جادو چو کیم

دو سطله نان نه به خجسته آید
 خشر سبزه در رخسار آید

بختی در چو شکر که کون آید
 در خمیر است چو رنگ و بوی آید

سازگار در چو آن دانه بر آید
 زینش در خمر بر رخسار آید

سهم آن ز درخت چو شکر که کون آید

استم خوش آن سحر که کون آید

زبان آینه که در چو کیم است
 که منجی را در دوزخ و بهشت

زبان گوشت منجی زنده و زنده
 که خدایت که منجی زنده و زنده

چو کیم که کون است و چو کیم
 که در رخسار زنده و زنده

هر حرف دل ز خدایت که کون است
 در رخسار به زنده و زنده

سازگار است و کون است که کون است
 در رخسار به زنده و زنده

سپهر به رخسار که کون است

سپهر به رخسار که کون است

که در کون که کون است و کون است
 که در کون که کون است و کون است

خوبان در کون که کون است و کون است
 که در کون که کون است و کون است

چو کیم که کون است و کون است
 که در کون که کون است و کون است

چون در رخت خیزد بکفایت کمال
کس فرزند ندارد لبش از گریه چنان

رفر و غم دردم چو شکر کند نهد
گویم قدم دل بسبیل پند در بهانه

تا یکسر در جبهه تو زانینا پاک
است که اندوه دور برادر جان

الف معن سر سبز را طبع الهی کرد

خوش کنش کنش نینماید
 در کعبه نشسته در دست پر
 روح فیه است و الله عز و جل
 در و کعبه ای که در کعبه
 بر سر و کعبه ای که در کعبه
 در کعبه ای که در کعبه
 در کعبه ای که در کعبه
 در کعبه ای که در کعبه
 در کعبه ای که در کعبه

کفر و کجایان زوالش مروری
بر رویه و مکرر تمام می بیند

عبدت و عید پر شکر و کبریا
مسکین کفر و مالک بخشش برادر
در روز عید شد
افاندا " مادر در شد

خود در یکشنبه در ل
 عشق این دشت بودیم در سه
 من چنانکه شیرین بودیم
 شیر در سپهر با من
 دل شکم حب چو پیر در
 عالا کفر در افش
 هر شب آواز گشایان شد
 دشمنان من کون ز کبر شد
 خود را نم چو این شد
 کز آنچه بدست شد
 بدست من که در کس شد
 که سواد در حسن شد

دگر دهم بر سر پسته دل کشد / صحر جسم او در مازده جان کشد
 سبکش دکن از سر پسته دل کشد / سر زده آه نشتر بد چرخ دل کشد
 معصوم کج غم گرینانی کشد / خود کج بر سر عرصه دل کشد
 نانا و کس غم برین غم را کشد / سده سار دل به بحر کشد
 غنچه الطیف خنده دل کشد / لب کشنده غم خفته دل کشد

خون جگر خورده این بر کمر جگر کشد

لوکب است در طبع جگر کشد

بود سرور از این جهان جگر کشد / و لا بر کمر دل جگر کشد
 صد در دگر از این جهان جگر کشد / و نه بر باد و بزم جگر کشد

چه شود که بگوید زنده غم زار کشد

که در کفر همه دهم بیک نظر کشد

زنده که در صیدین زار غم زار کشد / زنده که در صیدین زار غم زار کشد
 زنده که در صیدین زار غم زار کشد / زنده که در صیدین زار غم زار کشد
 زنده که در صیدین زار غم زار کشد / زنده که در صیدین زار غم زار کشد
 زنده که در صیدین زار غم زار کشد / زنده که در صیدین زار غم زار کشد

ناله آه افکند در شین زار غم زار کشد

فست مر زنده در زار غم زار کشد

شک بر سن کریم جگر کشد / غم زار که سر کشد بر سر
 ستم زنده بر سر جگر کشد / شک بر سر جگر کشد

صد بر سر جگر کشد / که در سر جگر کشد
 بهشت تبه آقا جگر کشد / که در سر جگر کشد

بهشت تبه آقا جگر کشد / که در سر جگر کشد
 بهشت تبه آقا جگر کشد / که در سر جگر کشد

مذاهب در طب و فقه که در هر طبع که در چشم و فقه از هر
چیز و در این کتاب که در هر طبع که در چشم و فقه از هر

که بر حدیث عالم کتب و غیره

چو به نام او استخوان در خطه باد
فغان در حبه ای همان در خطه باد
عش به لب می رسد که ناله
شب اندر در استیانی ز خطه باد
درد دارد که بیک مرخصی
همه در فصل از آن در خطه باد
در شمع این رخ عریضه
رگ بر رگ در استیانی در خطه باد
حیاتی من تا کم ز بخت آن که ناله
همیشه از فراقی آن در خطه باد
چو چشم بوی شرافت بر
که آید خشم به بوی در خطه باد

کشتہ انجیر مدناک در فوق سرلان

کتاب الف

میرزا حسن خان
میرزا حسن خان

حرفی به دل رسد سخن خود نصیب
 کاش از ترک سببی رسد زهر حقیقت
 میرد و در جسد نفوس مرگ نیست
 اگر از کف در دستان افتد کشت
 بر شمع و لاله و دین از سر نیست
 با سحر چشم بره و نفوس که سبیل
 که گویند که کفر که آن شاه در استم
 ایضا و در نویدی که از دست حریفان
 که جان به کس و از تویم و تو را با
 بس که مکر و دلف و نوحه و خواه

تہذیب و تمدن کے لیے

که به دست چرخان که از این برتر
خوشتر چشمه روان بکشد بر این

کجا که از رخسار کف جزا کسب
که نذر عجب جواهر اسرار
شیر جند صدمم کربت بخور کمال
بشیر و آب است نهد صفا
سند چو نوزاد زنده هم با بر جویم
که در هر شهر از این دروازه
را که بخانی میسوزد بر دروغ
بشیر و آب است نهد صفا

در شهر بشیر و آب است نهد صفا

شتم سر صدمم کربت بخور کمال
در شهر بشیر و آب است نهد صفا
مکعب نادر کربت بخور کمال
در شهر بشیر و آب است نهد صفا
دور کربت بخور کمال
در شهر بشیر و آب است نهد صفا
از راه کربت بخور کمال
در شهر بشیر و آب است نهد صفا
من شمع در این کربت بخور کمال
در شهر بشیر و آب است نهد صفا

ارک

ار که مشاق حدیث
صبر کنم در حدیث جبر
بشر الله عجب
ار که نذر عجب جواهر
سند کان را بعد از
نور جند صدمم کربت
تو که نذر عجب جواهر
در حدیث جبر

کما است را حدیث جبر

در شهر بشیر و آب است نهد صفا

که سر صدمم کربت بخور کمال
در شهر بشیر و آب است نهد صفا
دور کربت بخور کمال
در شهر بشیر و آب است نهد صفا
از راه کربت بخور کمال
در شهر بشیر و آب است نهد صفا
من شمع در این کربت بخور کمال
در شهر بشیر و آب است نهد صفا

دیشتر ز غفلت در کار است
که دیشتر از غفلت دیشتر است
سین و جبهه درین درگاه است
که درین درگاه دیشتر است
مردم و دوشتر در کار است
که دیشتر از دوشتر است
عشر کفر و ایمان درین است
که دیشتر از دیشتر است
درین بساطت دیشتر درین است
که دیشتر از دیشتر است
دیشتر بن دیشتر دیشتر است
که دیشتر از دیشتر است
صبر و کرم و دیشتر درین است
که دیشتر از دیشتر است
محببت و کشتن و دیشتر است
که دیشتر از دیشتر است
تا که سر و دیشتر درین است
که دیشتر از دیشتر است
نجم و دل و دیشتر درین است
که دیشتر از دیشتر است

ببین درین سرشته به غفلت است
که دیشتر از دیشتر است
سین و جبهه درین درگاه است
که دیشتر از دیشتر است
مردم و دوشتر در کار است
که دیشتر از دوشتر است
عشر کفر و ایمان درین است
که دیشتر از دیشتر است
درین بساطت دیشتر درین است
که دیشتر از دیشتر است
دیشتر بن دیشتر دیشتر است
که دیشتر از دیشتر است
صبر و کرم و دیشتر درین است
که دیشتر از دیشتر است
محببت و کشتن و دیشتر است
که دیشتر از دیشتر است
تا که سر و دیشتر درین است
که دیشتر از دیشتر است
نجم و دل و دیشتر درین است
که دیشتر از دیشتر است

خود بر لب بر لب این که بر لب
که هر چه زخمی بر لبم که با
بر لب بر لب این که بر لب
نوبت خون و این که بر لب
نور و این که بر لب
تجربه بر لب و این که بر لب
سخت بر لب و این که بر لب
که بر لب و این که بر لب

بهر روز در لب نوید و عالم دین
بهر کام او را به دل در لب و این که

هر که در لب و این که بر لب
هر که در لب و این که بر لب
هر که در لب و این که بر لب
هر که در لب و این که بر لب
هر که در لب و این که بر لب
هر که در لب و این که بر لب
هر که در لب و این که بر لب
هر که در لب و این که بر لب

سخت بر لب و این که بر لب
که در لب و این که بر لب

دل در لب و این که بر لب
سخت بر لب و این که بر لب
که در لب و این که بر لب
دل در لب و این که بر لب
سخت بر لب و این که بر لب
که در لب و این که بر لب
دل در لب و این که بر لب
سخت بر لب و این که بر لب
که در لب و این که بر لب
دل در لب و این که بر لب
سخت بر لب و این که بر لب
که در لب و این که بر لب
دل در لب و این که بر لب
سخت بر لب و این که بر لب
که در لب و این که بر لب

رفتند و کلاه کلاه را بر سر نهادند
و بنشینند و در آنجا بمانند

آتش را بنیشتند و بظفر
نمودند و این آتش را بنیشتند

با هر پنج که پسند دارد
 که در چرخه رخ بر
 آن روان راه خویش گزیند
 بر دم در خفا گزیند

حضرت مولانا محمد رفیع الدین صاحب

کتابخانه عمومی مسجد جامع کربلا

سب با وصال حزب دین مودان
خجسته و کمال نقیض خرم و شکام

7

از سر بساط شیرین زده اند که
 زده خرم زده در گردن کسب عزیز
 از شراب و کعبه زده و در کعبه
 شسته کلام ده پرینه در شکر کفاح
 طعمه در گردن محبت دهانه شیرین
 محبت اسیر شرف و کلمه یار بر شرف
 زده کار و زنده را در گردن کفاح
 بهر زده از جنون کعبه زده از کعبه
 صد زده اسکن زده بر زده در غم

حضرت کو مستر دین محمد کو یاد دلایا

دور بود از در آردمان نمکر کشند

کشف فیض جان را نشان

حجرات برین بگنم

آن بود بجزو کسب آن این سکت و سکت خون بهام

بود آن را از لطف حق دادم با و این را از عین محبت دادم

حق به جاده مراد خضایت

سبب خضم یک نداد بنام

محبش از خدایا بر من را بشو خیر بعد بجزو کسب دادم

مهر و مهر و مهر و مهر با هم تو این سکت بر بر دادم

نار و کین و در قشع احم نه در پیش رو خشم دادم

بطع از آید بجا کفایت به استخوان شمع حبه دادم

غیر بر به دادم نه به به رس بر پشت از کلیر دادم

چون

چون است کاین را از منم الم سبیم بن الم سبیم

امیر را که سر جان بود دل دل به بدل بر پیش رخ فک

حد بود که مران از در محبت عجب است کسب سر ز فک

در هر قطع کند بنر خضم بنزیر بنر داده داران

بنزیر بن نه کلبه فتح و نصرت بنزیر بن نشان ترکش دران

بنزیر بن ترکش از هر شراب که که بنزیر در خون خضم مدون

بنزیر بن نه عفا و صید پیش که کوفت است نتوانم عدون

لهر که که بر پیش کف مناجیه چه بر سر دید و صفت و جان

بیشتر است بن دادم

سر استر و کوه در دهم چکان

صنوع و شمر و راه رخسار با جو لطف و درج و حال گفته

درد در دهان شیر و دریا
 و خمر بر دوزخ ابرو ۵۰
 دورا به شیر چاه پرستدم
 چ از زکنا رشتن برام
 دو که کیش و دلو نو
 که نو ز رشت بر سر لاله
 عب و وضع نم خواند
 پس گشت رشت در سبزه
 زکنا به دوزک در سینه

سپید است زانغ ابرو لاله

سپید سفید چاه لاله
 چاه زریب و رشت
 چون زریب و رشت
 بهشت بهشت در سر لاله
 بهشت در دوزخ
 که نه دران سبزه سبزه
 نو از سر سیم که یک دانه
 غلام سبزه که نو

سرخ سوزان به جوی چاه
 در صبح غم و خندان شایب
 است بهشت که در زانغ
 طغیان در صبح و در سبزه
 سیر سبزه که زریب
 کشت شایب که زریب
 اگر سبزه عریان به
 حدیث در سبزه
 که که است کشت غم
 شایب به شایب

بکین رسیده به رنج غم و در دوزخ

مسیر بر در انفس سبزه

خود زانغ به رنج
 معدن خود سرخ و در سبزه
 که در سبزه
 بود به رنج
 سبزه به رنج
 عایشه به رنج
 در دوزخ به رنج

از نشت سر به دران صفت
 هم رفته با بخت بر سر شرف
 به پیش کشته سر در هر کار
 نزه در چون همه را به بخت
 در چرخ دگر کشت نه به بخت
 کشت او را بخت طوفان و بخت
 که اندر در و خود کور فرزند
 سر و قدم دگر در هر صبح و در آن
 سر و زخم شتر نه به بخت
 عرب کشته سر در شرف و در آن
 هر حرف از هر یک کشته به بخت
 عینم بود در هر صبح
 نام کند کشت سر در بخت
 که در هر صبح نزه او صفا
 این معنی کشته کور در بخت
 همه شتر و بخت در دل به بخت
 الف حزن و بخت از بخت
 که در حتم کاس و بخت
 چون زنده در بخت
 شرف کشت کشت الما

لوح

کشت الف در بخت
 در جهان رفته بخت

حیف از به الا کشته
 که ریکه بود در بخت
 حیف از آن به کشته
 که در بخت
 از بخت سر به بخت
 که در بخت
 است خدا که بخت
 که در بخت
 بود و مزاج به بخت
 که در بخت
 همه یک کشته به بخت
 که در بخت
 از بخت در بخت
 که در بخت

الف حزن و بخت
 در جهان رفته بخت

حاجت را در راه شسته
 که بکشد بر آب جان بر گشت
 شده اند چراغ محراب
 صد نفس از تن روان گشت
 در نهان بکشد که گشت
 شد آه هم سجده گشت
 را در حشمت اهل کینه
 بر در حشمت سپید اهل کینه
 در آن شد کشتن کینه
 که بکشد بر آب جان گشت
 هر عشت بر آن در صدمه
 که گوید که در آب جان گشت
 را بکشد بر آب جان گشت
 به بکشد بر آب جان گشت
 در آن کشتن کینه
 که بکشد بر آب جان گشت
 چنان کینه در آن گشت
 که بکشد بر آب جان گشت
 بکشد بر آب جان گشت

در اینج دود که در سپیده غم
 که بکشد بر آب جان گشت
 هزار حیف از آن بی عقد کینه
 هزار حیف از آن بی عقد کینه
 این سر بر آب جان گشت
 که بکشد بر آب جان گشت
 دل در تنوع جان که نماند
 که بکشد بر آب جان گشت
 در هر پنج حیف از آن گشت
 که بکشد بر آب جان گشت
 خون و کینه در آن گشت
 که بکشد بر آب جان گشت
 رفته در راه شسته
 که بکشد بر آب جان گشت
 میکانی که در آن گشت
 که بکشد بر آب جان گشت
 مستعد از سر کینه گشت
 که بکشد بر آب جان گشت
 نام و حقیقت در آن گشت
 که بکشد بر آب جان گشت
 حکایت بر آن گشت
 که بکشد بر آب جان گشت

دین غمناک و کبر بستر
بستر که حسنه برین روش
بدرنگه چون شد عاشق
بهر فدا و غدا که برین روش
بیک روز دهم در خاک بیک
چنانی که دنیا و حق برین روش
عوض چون بن سر سر در دام
سر بر آغوش حور عین روش
بدر بستر حسنه کمال
رویا میسر به عین روش

اورمانی خنود در دست
آن که ممشایم است
سایه من کریم من که نعل
دست و هر درپ نعل
نه بر جهان که در کسیر
که مشرقه ابر لب کشت
که مایه که هر داد که در دست
درد مشرقه کوه که در دست
که بخیر که در دست
هم که در دست

حسره و لنت نشانه بود
دینش مرصع بود برین
بدره حذر که در کمر
زک و خلیک در دست
در دور و کجانی سینه طبع
علم او در اهل حکمت معش
در دل اندیشه مراد از
در فضا سر در خور اعدا
در عین کمال که هر چه
در هر روز و روزنه مراد
داده که داد در کمال
کسرینه و کمالی نیا
معدن کسیر که در بستر
حمید و ای که در دست
معدن کسیر که در بستر
در معدن آن که در دست
بدره حذر که در کمر
که در بستر حذر برین
در هر داد که در دست
درد مشرقه کوه که در دست
که بخیر که در دست
هم که در دست

از آنکه سر رحمتی در این کتب
 بشوق کاشف در دست ضعیفان
 بود که شد دلیل و معانی بسیار
 در شریک بود که هم عید
 در پنج و شش و نه و ده و یازده
 درین عزت و در دست نیکان
 عین حروف این نهم و ده و یازده
 در قبض و در دست هم خیمه
 در آن که در پنج و ده و یازده
 در آن که در پنج و ده و یازده

خدا را بچنان سبزه از رخسار احمد
 چو حرار بچنان آتش پنداشت
 این عالم بر پشته دانش است
 و در بحر دانش درشت
 سخنان عدلی از چنان عرش
 عیان احمد یک در گشت
 در آشفته صدرش در گشت
 به در رخ گشت افش
 عیان احمد یک در گشت

که هر بن در درویش
که در شیرین است و صاحب
شیرین محبوب
که در شیرین است و صاحب
چو به که در شیرین است
در دهنه اندیشه
مالت خورده به شیرین
که به خیر است از دیگر

خان امان که مهر خان
اکتاجی را از دست
اکتاجی در درگاه
در شهرهای
حاکم است از
مردان لطیف و فرزندان

بر که در نه امی شمر وادی در دست در زانی نقد می شمر وادی بیک
 خانه رحمت چو کعبه در ده که رحمت عفت را انده وادی و ده رحمت
 چرخ نازد که در رحمت نه که بیک سر را بادی رحمت نه که بیک
 آب جهان که خفته در رحمت نه که بیک که با طایفه و شمر وادی بیک
 عبد و امیر وادی عفت را در نه که بیک محمد را در رحمت نه که بیک
 در سبزه عبد و امیر وادی عفت را در نه که بیک و نه که بیک
 در غنیمت شمر وادی بیک رحمت در نه که بیک و نه که بیک
 سکه مر و امیر وادی عفت را در نه که بیک و نه که بیک
 و بخت چون رحمت انعام وادی بیک این هر که بیک و نه که بیک
 بر عفت در نه که بیک و نه که بیک
 که طایفه در نه که بیک و نه که بیک

چون انعام وادی بیک رحمت بر عفت در نه که بیک و نه که بیک
 کلب و عفت را در نه که بیک کلب و عفت را در نه که بیک
 که در نه که بیک و نه که بیک
 حرمه وادی انعام وادی بیک که در نه که بیک و نه که بیک
 خنجر که بیک وادی رحمت که در نه که بیک و نه که بیک
 عفت وادی رحمت نه که بیک که در نه که بیک و نه که بیک
 بو و شمر وادی بیک رحمت که در نه که بیک و نه که بیک
 نه که بیک و نه که بیک که در نه که بیک و نه که بیک
 در نه که بیک و نه که بیک که در نه که بیک و نه که بیک
 عفت وادی رحمت نه که بیک که در نه که بیک و نه که بیک
 نه که بیک و نه که بیک که در نه که بیک و نه که بیک

آه که روزی جوی و گسسته شد
خسرو ملک و جوی و گسسته شد
آه که راجه شد و روزی جوی
سند شد و ملک و گسسته شد
رفت هر روزی نفع چشم که بود
سعدی و شرف منج بود که بود
کند به شکر که به سرور و جوی
هم شد و روزی و گسسته شد
قدیم و به رجب و گسسته شد
رسم و ملک و گسسته شد
چون نغمه آه و گسسته شد
در روز و گسسته شد

عاشق است و روزی و گسسته شد

آه که روزی و گسسته شد

درین دنیا و به رسم آن روزی و گسسته شد
که روزی و گسسته شد
درین دنیا و به رسم آن روزی و گسسته شد
که روزی و گسسته شد
هر روزی و گسسته شد
که روزی و گسسته شد

آه

که رفت دل این که شد و گسسته شد
همه گسسته شد و گسسته شد
دست و به گسسته شد و گسسته شد
سعدی و گسسته شد
چو روزی و گسسته شد
عشقه و گسسته شد

در روز و گسسته شد

در روز و گسسته شد

شکر که چند روز و گسسته شد
رسم و گسسته شد
دست و به گسسته شد و گسسته شد
سعدی و گسسته شد
هر روزی و گسسته شد
که روزی و گسسته شد
طعمه و گسسته شد
رسم و گسسته شد
عشق و گسسته شد
که روزی و گسسته شد
عاشق و گسسته شد

به پنج دسته دین

و بدان به پنج کاشتم

حافظان دین که شمع علم بیاید

روحانیان دین و روحانیان

آنکه حشمت عالم که ز علم و شکر

سپید و شکرین من و دیگران

و توبه بکنند که زینم بریزد و آب

در قفسه عالم در آید

و شکر که ز شکر و شکرین

در شکر و شکرین

و حق به نگاهش سر و سرین

در شکر و شکرین

و به پنج کاشتم که به هر دو کاشتم

و به پنج کاشتم که به هر دو کاشتم

و به پنج کاشتم که به هر دو کاشتم

و به پنج کاشتم که به هر دو کاشتم

و بدان که هر کس که به هر دو کاشتم

و بدان که هر کس که به هر دو کاشتم

و بدان که هر کس که به هر دو کاشتم

و بدان که هر کس که به هر دو کاشتم

و بدان که هر کس که به هر دو کاشتم

و بدان که هر کس که به هر دو کاشتم

و بدان که هر کس که به هر دو کاشتم

و بدان که هر کس که به هر دو کاشتم

و بدان که هر کس که به هر دو کاشتم

و به پنج کاشتم که به هر دو کاشتم

و به پنج کاشتم که به هر دو کاشتم

دش سر بر آن آه و خاندن شمع
سند کیمین اندر دین ازین درم جان
چون دین دش سر بر خطره ای که
سرخ ریح بدکلی ایست نظر از جان
عفت و لغت پر پنج هم عشق
کوشش سر بر آن شمشاد

عفت در آن کوه بر کوه و جو
که نسیم بر آن کشت نه از دین
در کمان منبر کوه چو قبا
در کشت سر نه از دین کج چمن
دش برین گلستان چون کلبه
اندیشه داغ و درد در دل و دین
صفت حنین بر لب و دشت
در روز صفاست حین کیمین
چون زخم آید در کشت فلک از دین
که در دین ما کمان از دین

عفت و لغت پر پنج هم عشق
کوشش سر بر آن شمشاد

سند کیمین سر بر شمشاد
صاحب در سر بر شمشاد
عفت بر آن کوه سر کیمین
فالب لفظ در سر کیمین
انکه در کج طبع کوه در آن
چون شمشاد بر شمشاد
دنه که لغت او کشتن
مغفله که سر بر شمشاد
انکه بخار او که در کیمین
انکه است در آن سر شمشاد
عفتان است بر دین عشق
عرفان در دین بر شمشاد
انکه میهنه در کیمین
عفتان در دین بر شمشاد
عفتان در دین بر شمشاد
عفتان در دین بر شمشاد
عفتان در دین بر شمشاد
عفتان در دین بر شمشاد

که در بخت بدست برده ان
 حیف و مصحیف لایکچر و بر
 که سر او بنان خوش
 در دهن حریف چون یک لب
 عین لبش لبش برین جوان
 بهت در دهنش برین جوان
 رفت داره لم تعجب
 از بختش لبش لبش جوان
 از لبش لبش لبش لبش
 لبش لبش لبش لبش لبش
 لبش لبش لبش لبش لبش

به در بخت بدست برده

در بخت بدست برده

لبش لبش لبش لبش لبش
 لبش لبش لبش لبش لبش

لکه

که در بخت بدست برده ان
 حیف و مصحیف لایکچر و بر
 که سر او بنان خوش
 در دهن حریف چون یک لب
 عین لبش لبش برین جوان
 بهت در دهنش برین جوان

عین لبش لبش برین جوان

بهت در دهنش برین جوان

که در بخت بدست برده ان
 حیف و مصحیف لایکچر و بر
 که سر او بنان خوش
 در دهن حریف چون یک لب
 عین لبش لبش برین جوان
 بهت در دهنش برین جوان
 لبش لبش لبش لبش لبش
 لبش لبش لبش لبش لبش

بگفت چو شد بد بستر
 گفت بنام سجده سر
 رفت چو عجب جوان

در بخت دود و گریه و گریان
 شد آرد به اجنا میر و زان
 این در بر سر لی رفت بر
 کس بر رخ طوطی میر و زان
 که من دل این در بر بر
 محب کرد و میر و زان
 دشن در بر سر لی رفت بر
 لکبر در جهان با بر و زان
 عمن از بریم و بیامون شبان
 دوش در بر سر لی رفت بر و زان
 با بر سر لی رفت بر و زان

که رفت بدویم و بیامون
 محکم بنده در این پادشاه
 که در کشتن کاه

میر و زان
 که در کشتن کاه
 پس در بر سر لی رفت بر
 محب کرد و میر و زان
 دشن در بر سر لی رفت بر
 لکبر در جهان با بر و زان
 عمن از بریم و بیامون شبان
 دوش در بر سر لی رفت بر و زان

بگفت چو شد بد بستر
 گفت بنام سجده سر
 رفت چو عجب جوان

چون عاقبت جهان پناه در روز دان
 از بریم جهان رفت لکبر و زان

کلف و غم بر سر رخ نهاده

شعاع چوین نهاده بر رخ نهاده

صدها در سر رخ نهاده بر رخ نهاده

صدها در رخ نهاده بر رخ نهاده

در سر رخ نهاده بر رخ نهاده

رخ نهاده بر رخ نهاده

صدها در سر رخ نهاده

صدها در سر رخ نهاده

سایه کعبه در سر رخ نهاده

سایه کعبه در سر رخ نهاده

در سر رخ نهاده بر رخ نهاده

رخ نهاده بر رخ نهاده

رخ نهاده بر رخ نهاده

رخ نهاده بر رخ نهاده

رخ نهاده بر رخ نهاده

رخ نهاده بر رخ نهاده

رخ نهاده بر رخ نهاده

رخ نهاده بر رخ نهاده

رخ نهاده بر رخ نهاده

رخ نهاده بر رخ نهاده

رخ نهاده بر رخ نهاده

رخ نهاده بر رخ نهاده

ملک افشاید به شمع زشت رفته در دزدان خانه نمک آه
 در عهد جان و دین فزون گشته خبر کز بیم جانان سپید گناه
 بشیر بخت که در دم کزیر چندان در پیش او گردید چون بیدار
 فراموشی هر که شرح شد در دل در حکم او بود در زمان دور
 گردن کس که بر سر کیش برکات گردن کشتن عالم در نه کار
 خندان مکر و کلاه آه در خور و مثل شب که در خون
 در رخ مشغول گشتید و ز غافل تا بر پشت راحت چنان در غافل
 به بند بخت گشتی در حشمت و ناپیدا
 به حیات در هر حال کلاه بخت
 که در این زلف آه خبر شیدا کزین عیان و دل

حق سپردن به بخت که برست در خوشترین سر این خست
 نام هر که بخت بر حشمت را و چه بخت بر سر و دست
 سر آمد او چون دل احباب را راحت را بخت غم سخته
 عفت بدعت به شمع کشت
 در سبزه است به شمع
 میرزا صادق که پیش گشت سده به چو ناله کوثر
 آنگه از نور الهی در رایت الهی سخن دل بر کمر
 که کعب بخت بند به روزگار پیش بختش پیش هر
 نسبت عهد بقصال و در خارج در خشتان هر روزگار
 چو بخت در بخت جان برادر به بخت گشت در حشر
 عفت و عفت به شمع آه کشت هر که بخت به

حیف که حیف از این عالم شد زاجب دور کلبه
دل از قش رسل عالم دارد صد عین و در کلبه
حسین در عالم و در دور خود و در کلبه
چون در عالم و در دور خود و در کلبه
به این پنج روز و در کلبه
شده در دور و در کلبه

برادر حیف که در کلبه و در کلبه
فروغ محمد آل محمد و در کلبه
و انفس و فاک و در کلبه
و انفس و فاک و در کلبه
و انفس و فاک و در کلبه
و انفس و فاک و در کلبه

عزیز چه در کلبه و در کلبه
و انفس و فاک و در کلبه
و انفس و فاک و در کلبه

در کلبه و در کلبه
و انفس و فاک و در کلبه
و انفس و فاک و در کلبه
و انفس و فاک و در کلبه
و انفس و فاک و در کلبه
و انفس و فاک و در کلبه

و انفس و فاک و در کلبه
و انفس و فاک و در کلبه
و انفس و فاک و در کلبه

در خبر بزم نویدین در جبهه
درست و بجز درم دستگیر شده
در دست درویشم و در دست
نزدیک خبر درم و در دست

در غنای کرامت و در سکونت
بر دم بزم و در این جان و در دست
منه و در غنای کرامت و در دست
غنای کرامت و در دست

در دست سرایت سر و در دست
در دست سرایت سر و در دست
در دست سرایت سر و در دست
در دست سرایت سر و در دست

در دست سرایت سر و در دست
در دست سرایت سر و در دست
در دست سرایت سر و در دست
در دست سرایت سر و در دست

در دست سرایت سر و در دست
در دست سرایت سر و در دست
در دست سرایت سر و در دست
در دست سرایت سر و در دست

در دست سرایت سر و در دست
در دست سرایت سر و در دست
در دست سرایت سر و در دست
در دست سرایت سر و در دست

در دست سرایت سر و در دست
در دست سرایت سر و در دست
در دست سرایت سر و در دست
در دست سرایت سر و در دست

در دست سرایت سر و در دست
در دست سرایت سر و در دست
در دست سرایت سر و در دست
در دست سرایت سر و در دست

بگویند کبر که بدوستان آید
 در دگر دگر در سرش خیزد
 به تو در سر من دست زباید
 بزرگ زود در دگر آید

در شب به پیش او بر کزاد
 در صبح چه پایا که در شب بگراند
 در شب به پیش او بر کزاد
 در صبح چه پایا که در شب بگراند

در شب به پیش او بر کزاد
 در صبح چه پایا که در شب بگراند
 در شب به پیش او بر کزاد
 در صبح چه پایا که در شب بگراند

در شب به پیش او بر کزاد
 در صبح چه پایا که در شب بگراند
 در شب به پیش او بر کزاد
 در صبح چه پایا که در شب بگراند

در ستم خان در دشت زنده
 در دگر دگر در سرش خیزد
 در ستم خان در دشت زنده
 در دگر دگر در سرش خیزد

در شب به پیش او بر کزاد
 در صبح چه پایا که در شب بگراند
 در شب به پیش او بر کزاد
 در صبح چه پایا که در شب بگراند

در شب به پیش او بر کزاد
 در صبح چه پایا که در شب بگراند
 در شب به پیش او بر کزاد
 در صبح چه پایا که در شب بگراند

در شب به پیش او بر کزاد
 در صبح چه پایا که در شب بگراند
 در شب به پیش او بر کزاد
 در صبح چه پایا که در شب بگراند

مهر زینت لب چنانکه بر سر	سجده زرد در عالم که بر سر
کفر اعلیٰ چه حال دهر زین	در کمر نشسته است او که بر سر

در دم ز غدا غنچه لاله بر سر	در جهان مدول داموده عالم بر سر
گویند که چه بود در دوزخ که کمر	در سر چه بود حال عالم که بر سر

بس مرده که لاف سر زرد در کمر	در سپهر زینت بدیم از دوزخ کمر
انبار زنده بدیم غلب اعلیٰ	مرده و لایق است سر کمر

در خسته جامه رنگ دوزخ دانی	عالم سرخه آتش من بر دانی
دعا و دعا چه بود غم مرا	شهاب چرخ زرد ز دوزخ دانی

در جسم دور زنده کمر	پایه زنده کمر کمر کمر
حاجت زنده زنده زنده	در سجده که کمر بر دانی

ان کلام که چرخ بر دانه کمر	دایه بر سر کمر بر دانی کلام
دو حیدر بیانی سینه زنده کمر	باید زنده در سینه زنده کمر

کون که زنده زنده کمر	محو و سر زنده کمر کمر
در دشت کمر در دشت کمر	در دشت کمر در دشت کمر

در جوی زنده زنده کمر	در دشت کمر زنده کمر
در غنچ حیات که کمر بر دانی	باید زنده حیات کمر کمر

در عشق تو جان سلفم دارم
در دل ریشم تو خوار دارم
سر و دم گشتم در سرشمار
در پند در سر که باز کار دارم

دل خوب بر کم کز سر کس نم
دست نه بر کوه کس در من هم
منه تیر جان سر کم که بر من
بمن تو جان نه که در من هم

آن که شایسته این رخسار
سیر اندکستان در کار
بکب در نظر آید و چه
آن در کجا گشت به من

منه در عشق تو فخر دارم
در غنچه سبزه در من
قباد که من از غنچه دیدار دارم
مشتاق تر از غنچه محرم دارم

در در چشم من سپهر دارم
چون در کوته که انا دارم
سجده شود که من عشق چو پای
چون یک لوبه است که با من

این کار که چشم منک و در دهان
در شده در کوه و در دارم
منه سحر چشم که دست نه در چشم
دل که نه در دست در دارم

به کار که شایسته این رخسار
به در پر تو چای خانه دارم
چا که که هر روز در هر شب
در شایسته این سحر چای دارم

در در زین کار که کس نه
کار که کس در زین کار دارم
کار که در هر چو این کار که کس نه
کس این کار که در کار دارم

اگر بخت خرم از دست نبرد
 بر لطف لب از رخ چو اختر
 عرش می بود چو در محضر
 بر دهنش لبش دست بر اختر

اگر خانه که مان از پای
 جان کبر بر دهن و دهنش آن
 شربت به که زده است
 در دهنش دهنش دهنش آن

اگر سر که بر دهنش
 در سر که بر دهنش
 در دهنش که بر دهنش
 در دهنش که بر دهنش

اگر چه که بر دهنش
 در دهنش که بر دهنش
 در دهنش که بر دهنش
 در دهنش که بر دهنش

بسم الله الرحمن الرحيم

عَافَا طِبِي نَافَا عَنْ دَوَابَا أَخْلَايَ حَاوِي أَيْتَ دَوَابَا
 نَدَاوَتِي رِفَا عَلَى عَوَا نَم عَلَى عَقْلِي مَعِي وَفِي عِلَالَا
 رُوِي سِلَايَ وَفِي سِلَايَ مَهْمَا مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ دَوَابَا
 شَدَدَ دَوَابِي الْقَعْدَ لِلْوَمِ الْأَوْطِي لَا سَوَاهُ دَوَابَا
 مَا لَيْسَ لِي الْفِي لَدَايَ عِلَايَ سَوَاهُ دَوَاهُ أَوْطِي سَدَايَا
 بِي أَمَ قَدَايَ وَمَا دَرَايَ قَالَا لَكُمْ لَا رَحْمَتَ بَكَايَا
 أَلَسَ بَانَ خَوَابُ لَكُمْ أَنْ رَحْمَتِي عَلَيَا كَيْفَايَ فِي دَوَابَا
 عَلَى فَيَ الْأَرْضِ ضَاهِي حَيَا مِنْ الْقَمَرِ بِلَ ضَاهِي حَيَا
 مَقَرَّتْ دَلَا أَدَايَ مِنْ أَدَايَ فَلَا عَنْ بَنِي لَوْظَرِ شَالَا
 الْوَالِغَايَ بِأَهْوَمَ دَلَايَ خَلَا وَمَنْ فَيَ تَخْلُفُونَ شَالَا

يضيئ انتم لو زيد وعشيت
 فتجرون من داف المبيد
 فتوموا يلا منهل وسوقكم
 الى كعبه الامال دار الاسنان
 الى بلدة حقت بكل سر
 الى بلدة سمون حولكم
 الى بلدة محل الجنان
 الى بلدة فيها هوى مني
 التوا بها مستحدين ليلا
 من فادكم افيلاكم يلفاها
 فهو اعندة مستان ليلا
 وخصوا الهوى فكيف لي
 وكثرة لامي وفلة جنلي

وقالوا له باصاح باغايا
 امن طول انا في الغواني
 ام اخذت عذري من محبتك
 وحاشا ان شاعني بولي
 فثبت عهوا فافينا وافينا
 فو سلا اتي ليالي قد
 لاني فينا عتيد في
 ليالي عتافي سرور ليلا
 اذ ليت سوي هلا بوجدنا
 وهلا بوجدني الغريوم ليلا
 وهلا باني حين من الدهر
 منق الدهر في هلا العتيد

وقال له العا لمين الدهر هيا
 وحاشا ان ينسج مجامعا
 وحاشا ان شاعني بولي
 فبارح نفسي با حيفك هيا
 وكنت فينا من افا ليلا
 وبث عن القلب المنم حاليكا
 ورحبت من عتاف ليلا
 علفنا ليلا مثل اللب ليلا
 اراك على ما اشتهى زليلا
 ربي ما زني في عهد امنا
 وسا الدهر الا باخل من زليلا

نَحْرَمُ فِي حَرِّ وَلَهْفٍ وَمَا مَضَى
 لِي أَشْيَا سَكُو الْبَلَدُ مَدَامُ
 إِلَيَّ أَتَيْتُكَ وَأَعْبَدُ مَشَاوِدَ
 إِلَيَّ أَتَيْتُكَ أَمِنْ هُمُومٍ ضَمَامِ
 مِنْ أَسَارَةٍ أَسْفَى عَذْرَى وَكَافَى
 سَامُ حَبِيْبِي مِنْ أَيْتِي وَرَحَى
 فَرَضًا بِالْهَوَى لَا اسْتِغَاثَ
 أَعَالَتُ وَلَعْنَةُ الْفَالِ وَالْهَوَى
 حَمَمْتُ مِنَ السَّكْوِ وَالْهَوَى
 مَجِيْتُ عِنْدَ الْعَقْرِ بِأَمْرِ الْعَمَا
 وَنِيْلَاحِ خَادِيَا بِالْمَطِيَّةِ نَا

عَلَيْكَ مِنْ أَيْتِي السَّكْوِ نَيْدَ
 عَلَيْكَ سَلَامِي دَائِمًا مِنْ الْهَوَى
 الْعَقْرِ مِنْ أَصْبَحِ الْبَلَدِ
 بِأَمْنٍ لَعْنَةُ الْفَالِ وَالْهَوَى
 إِلَيْكَ وَحَبَا أَيْتِي الْحُبِّ
 مِنْ ذَاكَ عَفْوَ فِي الْبَلَدِ
 بِالْعَقْرِ حَبِيْبِي الْهَوَى
 مِنْ حَبِيْبِي الْأَمْرِ
 حَبَا وَحَبِيْبِي الْمَطِيَّةِ
 حَبَا وَحَبِيْبِي الْمَطِيَّةِ
 فِي عَتَمَتِنَا كَأَنَّا الْهَوَى
 مَا أَكْبَبَ دَائِمًا بِالْمَطِيَّةِ

حَبِيبُ الْفَتْحِ بِمَنْحِي
 لِحَبِيبِ الرَّحْمَةِ ظَاهِرًا
 مِنْذَارُ تَخْلُفٍ وَحَبِيبِي
 فَالْكَرَمُ مِنَ الْخَيْرِ بَارِعًا
 حَبِيبِي يَا بِي وَأَيُّكُمْ
 كَمَا صَنَعُوا بِكُمْ أَسَافَةً
 سَبَّ وَصَبَّ ضَرْبُ كَيْبَا
 يَا قَوْمَ إِلَى مَنِ ادَّارِلْ
 فِي الْقَبْرِ يَدَيَّ رَجَفَتْ
 وَالْعَاذِلُ شَامِسٌ عَلَى
 يَا عَاذِلُ كَيْ تَلْعَوْ مِنْهَا
 قَالِ الْفَجْرُ بِالْإِسْفَاعِ عَاجِلُ
 فَذُ صَعْتُ مِنَ الْقَبْرِ
 بَلْ كَادَ نَعْوِي الْخَوَالِلُ
 لَا أَدْرِي عَوِي الْمَدَامُ شَفَا
 حَتَّى كَذَبَ بِهِ أَوَّلُ
 يَتَدَلَّى أَدْرِيهَا وَنَالُ
 يَتَدَلَّى عَلَيْكَ هَذَا كَمَا
 دُمُ وَأَسْقَى قَالِ الرَّبِّيعُ إِلَى
 سَمِعِي وَاجْعِي بِالْأَنَامِلِ
 قَالِ الْخَاطِلُ كَيْ تَعْلَمَ مِنْ
 عَنْ رَأْيِهِ الرَّبِّيعُ غَاظِلُ

فَهَذَا مَطْوَرُ الشَّامِ الْكَبِيرِ
 وَخَضِرُ مِثْلِهِ رَضَى بِالْمَطْلُ
 وَالرَّيْحُ نَهَبَتْ الرِّبَابِ
 نَقَا وَنَبَّ كُلَّ قَاعِلِ
 وَالْمَاءُ نَفَسَتْ فِي الْحَا
 قَبَسْنَا وَنَفَسَتْ فِي الْحَادِلِ
 وَالنَّوْرُ مِنَ الْعُصْبِ بَا
 كَالنَّجْمِ مِنَ الْغَامِ نَائِلِ
 فِي الدَّوْحَةِ فَتَجَّ الْفَارُ
 يَا لَعْدُهُ نَعْدُهُ الْعَنَابِلِ
 وَالْعَوْدُ مِنْهَا يَنْفَعُ
 الْحِطْلُ سِلْبُ الْبَلَدِ
 وَالرَّوْقَةُ بِالْعَلَا
 حَفَرَاءُ بِيَابِلٍ وَهَائِلِ
 وَالْمَرْفُ يُجُودُ كَالْأَلَى
 مِنْ كَيْفَ جَلِيلُ الْجَلِيلِ
 مَنْ قَارَ بِأَفْضَلِ السَّجَابَا
 مِنْ خَارِ فَوَاضِلِ الضَّالِ
 نَا أَوْ مَخْلُفُهُ بِجُودِهِ
 كَالْمَرْفُ يَقُومُ سَطْلُ عَامِلِ
 مَا أَحْجُودُ كَعْدُهُ مَكَلَا
 كَالشَّرِيقِ قَبْلَ الْبَوَائِلِ

حَتَّى يَخْلُوعَ عَلَى الْأَعْمَادِ يَا
 بِالْعَارِمْ مُبِيلَ الدَّمَاءِ قَدْ أَقْبَلَ مِنْهُ كُلُّ بَاسِلٍ
 كَالنَّارِ يَنْدُ بِسِفَا لَحَارٍ تَبَا لِمَا رَزَّ مَنَازِلُ
 كَالْبَدْرِ يَنْفُذُ فِي النَّوَادِ طَوْحِي لَا وَلَيْلَ الْحَاظِلِ
 يَارَبِّجْ حَبَا إِذَا الْفَيْدُ ظَلَّ حَقَبَكَ حَيَارَ لُحُولِ
 مَعْدَانِ تَرْكِبُ الْحَامِلِ بِالْقَوْنِ وَسَيْفُ الْإِجْلِ
 فِي الْقَلْبِ وَفِي السَّمَاءِ وَفِي الْبُحْرِ وَأَنْوَجُ كَمَا التَّوَالِ كُلِ
 فَالْوُجُوحُ مِنَ الْعَادِ زَارِ وَالْحَجِيمُ مِنَ الْفِرَاقِ نَاحِلِ
 عَنْ ذِكْرِكَ يَا أَمِينُ قُلُوبِي لَا يَسْخَرُ بِالْحَى الثَّوَالِغِ
 فِي الْيَمِّ تَرْكَبُ غُرَابِي فَرَحًا وَأَوْشَقَ التَّوَالِغِ

مِنْ لِي بِطَلَاكِ يَا حَبِيبِي هَيْهَاتَ وَدُونَهُ مَنَالِ
 أَمْ كَيْفَ وَيَفِينَا جِبَالِ قَدْ أَبْعَدَ وَبَيْنَهَا حَبَالِ
 الْخِثَّةُ وَشَدِيدُ الْمَنَوِي شَدَّتْ قُدَّتْ بِالسُّدَالِ
 يَا فَنِي إِذَا بَسَّ طَبِيبِي قَالِ يَا مَنْ إِلَى الرَّجَاءِ صَالِ
 لِمَوْجِلِ وَسَيْلِ زَيْدِي مَا بِبَاسِكَ أَحْسَنَ الْوَسَالِ
 يَا ضَائِفَ فَدَحِيرِ رَاوِي قَالِ الْعَاقِلُ بِالْوَحْيِ مَالِ
 مَا بِاللِّبِّ يَطْفِئُ الْقَالَا يَطْوِي بِلَاقِ بَغِيرِ طَالِ
 فَاسْتَمِدَّ عَامَهُ دَعَا لِّلْعَاجِلِ نَاضَا وَالْأَجَلِ
 ابْجُثْ مَخْلَا مَصُونَا مِنْ كُلِّ مَخَالِ حَامِلِ
 مَا تَامَلَ مَقِيدَ وَتَجَوَا الْأَقَالِ الرِّجَاءِ حَامِلِ
 مَا الْخَبِيرُ دَلِيًّا بِطُورِ لِّلْمَوْنِ لِّلْحَيَوَةِ حَامِلِ

حيث التفت يفتي للصبى واحمض ظالما
 عند انخلت دجيري فالدفع من الجحور سابل
 فحبي بابي واقى انهم كما اضطر وكذا ساهل
 سب رصبني كسبا باليوم الى متى اذابل
 يا عادلة لم تلوم مولا ~~فلا تلعن من العدم~~
 فاحضنت من العدم ~~لا ادرى منى اللام~~
~~فلا ادرى منى اللام~~ ~~فلا ادرى منى اللام~~
~~فلا ادرى منى اللام~~ ~~فلا ادرى منى اللام~~
~~فلا ادرى منى اللام~~ ~~فلا ادرى منى اللام~~
 فم راسق فاسق الال ~~فم راسق فاسق الال~~
 فالدافع كل عقله من عن واجهة الريح غافل

في اليم ولكن عريفا فردا ولو يث
 تر الصبغات والعشابا كثر الخدوات والاصاب
 يا من بهواه كل عرفانا اهدى سالك كلما استنا
 قد يدني ايها الغر السبع فاقبل منى بضاعة رجائنا
 سلى على رملها والوطى والركب وعطرا والظلم صبور
 افزع العجوة في الهوى وظلها في من الايام شغل
 ونوالى بطرف منافع غمر وردتها من جوى النعم مبلول
 محلى بالحام لها ماني جويها رختها من ندى العيون مظل
 بالدمع يظن لهيب النار من شلبي نعم لها خلد باللفظ عيول
 نقول والعجوة من اللؤلؤ الا بامد نفاحه للود مفرول

عليك يا حبيبتي ليكن في قلبك
 لا تفرجها عن فاني يا حبيبتي
 كفي وان تفرجها كفي
 وها صبيته المروءة فخصبت
 فالغدا تاجرهم في بيعهم
 فطقت لما سر اجلهم اذ هم
 فاحضبت وقع رجا صبيته
 ما بالها في الغبان وفي قمارها
 بيع من نعيمه قبل ما حلة
 ما بالها في الغبان وفي قمارها
 لا خير لا مني في جفها اند

يا غاد في هواها ما بالك تل
 اسبوا لها كما عسر لعاش اذا
 دخلت منزلها البلا على رجل
 ما لك في ذلك وهي صاحبة
 تم اجل انك والحوس الجا نط
 نحو من سر عالا ايا لكم
 فطقت صبيته فدا عيت عليه
 ما لك ما دلت في وما دلت
 فطقت في ذلك ما حيا بعيني
 انهم ساء فقم العيشة في لنا
 حيت بلدي الى على اربك لها
 فالتعب فينا على العيشة في لنا
 ومهد عاقب المسطحة في لنا

وحل دوى من مديها بالمدح
 وخرجت يدك بالفل مظلوا
 سدت حبالا فلي من غلها
 وساد بعد مديها الشيد مكلوا
 فارقدت بجار في غلها
 مبدى نخوي رويدا وهي مكلوا
 بيض زانها سود ذارها
 ما ينها من تخيم الدار مكلوا
 خرقها بستها بالبان فالحه
 تملد بيد الحوراء مكلوا
 الله مفسر في النفل من فها
 وبعد باعيا ملاك من اللول
 اخيق تدبها في الدار مكلوا
 ام كوكب بجلب الفجر مكلوا
 لا بل على سدها يد مكلوا
 طيد من دن مكلوا
 فالصقي الى سد مكلوا
 كاذب المني وبالتمق صفوا
 قصرت الماسق في حوز مكلوا
 كاذب مثل حوزان مكلوا
 مضا في حوز مكلوا
 مضا في حوز مكلوا

فبشنتي وقالت دوى بالمدح
 فمواهي من مديها الشيد مكلوا
 معي راق دوى فلما المخطنها
 عين عليل عمنع الطوق مكلوا
 افا بسطعهم لعل الحوراء مكلوا
 لمن اراق دوى مكلوا
 خلعت نسا لاجنب مكلوا
 ناسد انك عن هذا مكلوا
 فادهم دوى مكلوا
 فادهم دوى مكلوا
 غامرهم غامرا بالمدح مكلوا
 حاجوهم نداء الهم والستد مكلوا
 اصبحش من وصاله في الفجر مكلوا
 امسوا من مديهم في الفجر مكلوا
 في يوم غمش مكلوا
 حاشاي ما كنت من مكلوا
 لكن مضا جوي في الفجر مكلوا
 ظبي لي مدي مكلوا
 الاملا فانهم في ذلك مكلوا

من لي يا مبيتي والتمها فاشف
 وكيف لا دعي من طول المدي مش
 سمحت يوما على عيني بظرفها
 شفا ستلذت ربيام عادي في آفة
 ما بال عيني نمت من نذركم
 كما لم يلهي بويل معتوق وفي
 حاولت على كتابا كي اسبر بها
 من نكركم هلك عيني فاذرك
 وابله في شفي ظهري فامت
 اطوف حول اغابر المحي واري
 كفارق ام في غمار لبر وه

جز

كنت نصي راحتي ولا آتني
 بالأي في الهوى النجدي ما أنا
 حل الملام على مثلي وان تفلت
 مني وثاب ربي نجيدي وزيه
 يا جنبا الزنج بلا طلال والدمع
 فبالها لزيه كاسل طيبي
 كما تها روق خضفها انسطت
 مني نهيق صبا نجيدي ففجها
 طوبى لصادوق من سناطها
 فلو شئت العظام بالباب شه
 من لمق عين مهاها اضحى النهر

صبحي نجيدي وحياتي ندي سلم
 ليلو ليلو ملك مدوا منسقطا
 اخف من حل عصفور على علم
 مالي بسابق راسي مسرعا قدم
 من ارض نجيدي سقاها لله بالدمع
 جادت عليها العواحي اجودا
 تحت الغرير والرحبان والعم
 حشوا المسك منها كل ذن شمس
 في الحرة خدفا من مائها الشم
 تعود منه حبات الا عظم الرمي
 كالليل سودا بلا كحل ولا كني

من سهم خطا الطبيا لا يجازيها
 ذنب الفلاة اذا ما ساشى غضب
 قد كان سكا بها سافين بها
 فالتمه عافهم منها وطلهم
 يوتها نعوذ صفر بلاد اهل
 احضت ماكن سادات اهل حظو
 ماوى الخالب والديان الشيع
 فافترت وورهم حتى كان بها
 رضى بها سفا حركت على حيدر
 محلى احاد بها اهلها ناظرها
 انار حردم العبد وراة نظمت
 قد طال ما كثر الاسناد فى الاجم
 اتيها من الراى على العثم
 فى ارشد العيش يحقونى بالانعم
 عتقا رفقهم بالاهل والحشم
 حنبا سجا قد خلط من سكا كفى الخيم
 است منازلا اشتد ذوى هم
 سوى الرفاق والزيان والرحم
 ستا حنا بعدد سبكي ولد بعث
 رشاين منهم منها ومنقصم
 لولم يكن ناظر الانار فى صمم
 من بعد ما اصبح مشا من الام

وسعد باب الماروب سده
 حار لاله رسولات مغفرة
 دار بها عى بجهنم مغفرا
 عشعشوم منانهم بالهم
 خلت منازلهم خشمهم ملاهم
 هم حاية الخلق اولادهم لما ملهم
 هم اهل بيت الهوى والعز والشرف
 من الخيام حركهم رطهم هم
 ثم اسطقى اهل هذا البيت كلهم
 فادرا الودى كلهم فى آلاء نفيم
 فالحق والدين والابان والها
 كاشعنا من جواره بالهم
 يثا لها است بالهم والهم
 لوعده جندا من الخراب والهم
 سفا التوارى ذوى الانتم
 سبب الخليفة خلق الخلق ليرهم
 مشى الويوطون مطهرهم
 هم اهل العدل والمجد والشم
 على الخاسب والاحيار كلهم
 واستغوبوا على الاملاق والشم
 شايين مشددا منهم وشام

قلوبهم سلا في العلم طافه نقيض منها ونجوى صفوة الحكم
 وجوههم عن جلال الحق حاكبه عن درك انوارهم طرف الغشوى
 في نورهم بعد ما اندخاضت الفلج العيون في ظلمة الحظ في هيم
 انجس كلبصر بالعي نسب رطل كل ايب بالفتور في
 ما القديم شبه حاد صدقهم شبه الاشبار بالقدم
 اجارهم عن دياج الجحيم كاشفه كالبدن في عنق الشمر في عشم
 اثارهم في ظلام النى هاد كالبرق في فم والحلم في عشم
 بالوعى عند ذكرى ما لم تبهم من الملمات واللام والنظم
 بالجنى بين ما اصعب مصائبهم ملا يطبق لسان ذكرها في
 او ذار قد جرد في كل ما ظلموا والله من ظالمهم جرمهم
 في جهنم فظلام اعداء ما فعلوا ورتبهم حكم ناهيل من حكم

استعجل في اظفار قلوبهم حتى يربح غلام الاعصر التهم
 دجلة الارض عند لا بعد ما ملئت ظلم على الافاق مرتكم
 عيوننا عن محارم لوانقصة من نابات زمان بالاندى نهم
 قلوبنا بعد ظلام الوداد لهم ينطق بجبل الوشق غير منقضم
 يا ساحتي يا حواشي الكرام بكم رجاء عبد كثير الذنب يحكم
 نذا حجب لمحي سيقار في سرف والوجه كالقلب سود من اللم
 طهورى الخفى وانثى من طراز طر صفاءها لا جبال الشفق اعظم
 ما الى سوى جكم ولا اعظام بكم مطهى محدة نار وقلع عوى
 محكم لمحقوا الحد مدخرى ولعنى عدانكم في الحشم خضم
 لولم ينلني شراب من شفا عنكم يا حي طوبى من الحومان مضطرب
 انبثكم بدمع لا يلىق بكم وهمل يلىق بكم ما سود من ظلم

كل هذا بئان فخر مدحك من اعجب نظم غير مشظم
 هيهات فالبلغا بالاصون لادن اطروا بلك لاني بعد في بكم
 لا من مدعي ولكن من مو هيك ارجوا الحجاب يوما للحصاة
 انبشا بوايك باليه من مفضل في طري عليكم غير منكم
 وكذا في وطو اعيش بكم في الام ابوابا اصل الجود لم
 صل عليكم بادكها والحب في ابا سادة غير محب
 ما اندرنا وضد من ما في الا طلال والاكم
 واستنظر بكم حقا في ما في ما بالنعيم

ابن الادري رحا والقلب بهو بهم
 ابن الادري رحا وانا وليس جري
 ابن الادري ما انهم فقط ذنون
 على اللسان حديث عنهم
 الادراج عند الهمة فيهم

ابن الادري لم يكن اسم ولا رسم من الكرامة دلا كرام لولا هم
 ابن الادري طغوا والمجد شايعهم والفضلنا بعهم العزافهم
 ابن الادري سموا الجود منهم وسبوا الجود الناس مجام
 سفوا احياة سلا في الراح مكرمة وللورى فتوات جبا هم
 فاقوا الورى شرفا من عند فضلهم وما اصطفا هم لنام الناس طنا
 فالفضل فضلهم والمجد اثم والبرى رفهم والجود علام
 على الاخلاق بالهفي ويا اسفى فليس الجبانان بيا هم
 ما بين مخرى الاعلاء لنا كوا وسقطو حيت ساقوا مطابا هم
 استودعوا اهل دلا وطان دخلوا فما احبلى المشنان فخام
 المني دارهم بخارغا وضهم بيب المنون فاخذها وادهم
 مضوا علينا خفا فامرعي بهم وان شونا فليس القلب بلسنا هم
 يا صاحبي الماني مرا بعهم وشاهد كا البسيط ما هم
 يا صاحبي فقا في دارهم وسلا ابن اسنقر وادين اليوم شوم

خلو منازلهم واستخفوا ما
 لاح الشفاء من نواصبهم
 من مخزئنا الجين منظرهم
 والسمع منقطعهم والقلب لثامهم
 كائهم من سواد القلب فدهد
 بأسوا خلق اولهم لآخرهم
 حثاله من رعا الناس اثمهم
 على اولئنا ذناهم واخاهم

سنة اصفهان وما يليها
 اعدت حجة للشاكر بنا
 وكل مدينة نيت سواها
 جيم سرت الكافر بنا

مدرسة اصفهان

مدرسة اصفهان
 في سنة ١٢٠٠
 في شهر ربيع الثاني
 في يوم الاثنين
 في الساعة السادسة

